

Numeraloj bazaj: un, du, tri, quar, kin, sis, sep, ok, non, dek... dek-e-un, du-a-dek, cent, mil. Ordaj num.: **-esma**, oblaĵ **-opla**, dividaj **-opa**, frakcioj **-imo**, numeraladverboj **-e**, numeraladjektivoj **-a**.

Verboj ne ŝanĝiĝas en persono kaj nombro. Infinitivo prezenca finiĝas je **-ar** (amar), pasinta **-ir** (amir), futura **-or** (amor). Finaĵoj de verbaj tempoj estas la samaj kiel en Esperanto (prezenco **-as**, imperfekto **-is**, futuro **-os**, kondicionalo **-us**; imperativo/volitivo finiĝas je **-ez** (amez!). Participoj samas kun Esperantaj (akt. **-anta**, **-inta**, **-onta**, pas. **-ata**, **-ita**, **-ota**). Pasivon formas helpverbo „esti” en speciala infiksa formo **-es-**: me amesas, me amesis. Kelkaj tempoj estas inspiritaj de la Latina, kun neperfektiva infikso **-ab-**: me amabas, (perfekto) me amabis (pluskvamperfekto).

Adverboj finiĝas plej ofte je **-e**, sed ili povas havi konsonantan finaĵon (olim, quik, sat). Komparativo formiĝas kun partikulo **plu** aŭ **min**, superlativo **maxim/minim**.

Prepozicioj (entute 42) estas ĉefe latindevenaj: ante, apud, cirkum, cis, exter, inter, koram, preter, pro, super, trans... kun nominativo. Kelkaj estas pli esprimivaj ol Esperantaj, ekz. al la Esperanta prepozicio „de” korespondas **di**, **de**, **da**, diferencigante inter aparteno (domo di amiko), deveno (fishi de maro) kaj aŭtoro (libro da Zamenhof, pikturo da Picasso). Malsame al Esperantaj vortoj „antaŭ” kaj „post” ekzistas diferenco tempa (ante – pos) kaj spaca (avant – dop).

Kutima vortordo estas: subjekto-verbo-objekto (ĉe antaŭmetita objekto markiĝas la akuzativo), la demanda frazo komenciĝas per partikulo **ka** (= ĉu).

Vortkreado uzas, same kiel Esperanto, signifoplenajn afiksojn, sed ili ne estas uzeblaj memstare. Ĉe iuj koincidas la signifo kun la Esperanta (bo-, ge-, -ar-, -em-, -aĵ-, -an-, -ad-, -in-...), aliaj proksimiĝas al la Latina (des-, pre-, retro-, -ier-, -ik-, -iv...)

Derivado havas kelkajn specialaĵojn, ekz. adjektivo derivita de substantivo favas finaĵon **-a** en la senco „farita, konsista el” (ligna ludilo), **-al** en la senco „rilata, koncernanta” (naturala, nacionala, radikala) **-oz** en la senco „enhavanta ion” (glorioza, danjeroza). Substantivigo de adjektivoj okazas per **-o**: riĉo (= riĉulo), blindo (= blindulo). Plej ofta sufikso por verbigo de substantivoj estas **-ag-** (de la verbo „agar”): me martelagas.